

PANORAMA

► Correu electrònic
amats@epi.es

Un quart de segle fent teatre amb La Manta al Coll

► LA FORMACIÓ AMATEUR RECORDA ELS SEUS INICIS | **CELEBRA EN PICASSENT** 25 ANYS SOBRE L'ESCENARI ► EL PRESIDENT RECONeix LES DIFICULTATS DELS ÚLTIMS TEMPS EN EL MÓN DE LA CULTURA

Participació del grup a una trobada de la federació.
L. M. A. C.

LAURA SENA VALÈNCIA

■ Començaren de forma quasi espontània. El grup escolta el Nou Foc de València va proposar a un grup de persones fer un teatre per al seu 25 aniversari i no s'ho pensaren. Amb la direcció de Ventu-

ra Font, posaren en escena «Usted puede ser un asesino» d'Alfonso Paso, al teatre Talia.

L'èxit els va moure a constituir un grup estable amateur, presidit per Font, i també una rondalla, sota el nom de La Manta al Coll.

«Recollia aquell esperit lúdic i cultural del moment i del projecte que creàvem i ens ha dut moltes anècdotes. Més d'una vegada ens han preguntat: 'On teniu el cabasset?', recorda l'actual president, Manolo Vivó.

L'ACTE CONMEMORATIU

El grup interpretarà la seua primera obra

► Per a celebrar 25 anys de trajectòria, amistat i projectes, La Manta al Coll retorna als inicis i tornar a interpretar «Usted puede ser un asesino». En aquesta ocasió, els més joves han proposat que no participen els fundadors, perquè tinga un aire més actual. L'obra es representarà diumenge 22 de febrer, a les 18 hores, en la Casa de la Cultura de Picassent, donat que una de les seues integrants està vinculada a l'escola de teatre local. Després es projectarà un audiovisual amb fragments de les seues obres. Vivó reconeix que els últims anys han estat els més durs per la manca de recursos i d'ajudes al sector. Amb tot, han aguantat i afronten el futur amb molts projectes. **L. SENA** PICASSENT

La rondalla desaparegué però l'activitat teatral ha continuat aquests anys. Si ve als primers temps els va costar introduir-se als circuits, inscriure's a la Federació de Teatre Amateur els va obrir les portes de les mostres locals i comarcals. També són un dels grups que conformen el Servei d'Assistència i Recursos Culturals (SARC) de la Diputació de València, els que els permet fer moltes actuacions amb els seus muntatges.

La Manta al Coll ha interpretat des de clàssics de Shakespeare o del teatre espanyol, fins a comèdies i, sobretot, adaptacions ja fetes o pròpies de pel·lícules de cinema. Amb «To be or not to be» guanyaren premis i reconeixements. En 25 anys, ha passat pel grup un centenar d'actors amateurs i actualment manté una plantilla estable de 20 persones.

FINESTRES EN EL SILENCI

EL LLIBRE DE LA SETMANA

Isabel Robles

PARLEN ELS ULLS
BEGONYA MEZQUITA

EDICIONS DEL BUC

Tot i recordar que «el passat és un país estranger, / de costums bàrbars, que a penes comprenem», citant **Xuan Bello**, **Begonya Mezquita** s'hi endinsa en aquest poemari a través de la memòria per recuperar la infantesa i els anys joves, els llocs, els afectes o les persones que marquen senyes d'identitat. Però si els records aporten els signes de felicitat i desig primigenis, també mostren que «les coses han canviat, com el vent», i la llum ja no «inunda de foc la mirada», ni porta la nit el soliloqui dels grills. El mateix passat fuig, com la neu desapareix al jardí, com la descomposició dels mots, i s'hi invoca el desig de no dir res, d'aturar el temps i recuperar l'escriure que oblidà el foc de les paraules, tot deixant que parlen els ulls. Potser són aquests les finestres que s'han d'obrir en «el silenci (que) envolta la paraula» (**Kirmen Uribe**). I amb tot, el jo poètic, a *La rosa i la pedra*, mamprendrà un riu potent, ple de sensualitat i desig, on flueixen mots i imatges redefinits sobre tot allò viscut en els dos costats de la balança, anunciant un lligabosc florit que desconeixia. En definitiva, tot un luxe d'esplèndida creació poètica que Begonya Mezquita ens regala.

HERÈNCIA DEL PASSAT

Vicent Àlvarez

► Vicent.Alvarez@uv.es

Les diputacions són una herència del passat, resultat de l'arbitrària divisió provincial feta cap el 1835. Des de la seua introducció han jugat en contra de les realitats territorial, especialment aquelles que com la nostra tenia les pròpies identitats comarcals, al mateix temps, han servit al interès dels cacics i la dreta. El qüestionament de les diputacions a favor de les comarques es situa, doncs, com opció per afavorir l'autogovern i tanmateix, com fórmula de participació i racionalització de l'administració.

El nostre Estatut preveu la institucionalització de les comarques, en base a realitats i història, recordem com fa uns anys a les nostres Corts es presentà un projecte de Llei de Comarques, en la seua redacció participarem un ample ventall de persones, i fou

defensat per la diputada de EUPV **Dolors Pérez**, en un moment del debat **Pep Guià** em va dir que mirés observant com mestres **Dolors** defensava el projecte la gran majoria de diputats i diputades llegien la premsa o passaven.

El tema, doncs, continua pendent i cal no oblidar-se'n d'ell. Estem en vespres de les eleccions autonòmiques i locals, totes es regiran per la Llei Electoral General, de forma que els membres dels ajuntaments seran el resultat de les urnes, amb l'aplicació de la dolenta llei D'Hont, al cas de les diputacions, però, el sistema encara és més dolent, puix, els escos es determinaran per un càlcul fet en funció del nombre de regidors de cada coalició o partit segons la demarcació judicial. En aquest segon cas el sistema castiga a les minories, i, les candidatures que no estiguen dins de coalici-

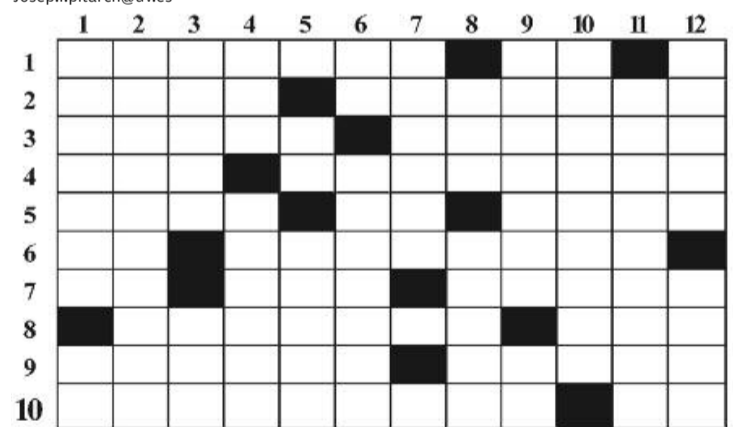
ció o partit no contarán. Es deu valorar seriosament la situació, puix seria possible deixar en mans dels de sempre les diputacions, independentment que aspirem a uns futurs canvis de la seua supressió i substitució per altres alternatives millors, com seria al nostre país la comarca.

La veritat és que el llistat dels canvis desitjables i possibles es llarg, hi ha urgències, ho sabem, però no podem ignorar com les diputacions provincials disposen de recursos importants, i no és un secret sota quins criteris es distribueixen, prima el clientelisme, ara el del PP, abans el del PSOE, per això, paga la pena donar-li voltes, exemples visibles del caciquisme de torn en tenim de vells i d'actuals: **Rus, Fabra, Martínez...** Els valencianistes hem reivindicat sempre la comarca, ja **Mateu i Llopis** o **Sanchis Guarnier**, als anys trenta estudiaren el problema i feren propostes, des d'aleshores ha plogut bastant, el problema no s'ha resolt o com a mínim no s'ha enllestit. Raons en tenim moltes per seguir reivindicant la comarca, la inèrcia en alguns casos, els interessos inconfessables, i, especialment, el centralisme, els tenim en contra.

Encreuat

Número 5.387

Per **Josep Pitarch**
Josep.I.pitarch@uv.es

HORIZONTALS: 1. Cosa que costa molts diners. La seua. Barcelona. 2. Emperador incendiari. Estic d'acord. 3. Portaria. Moment d'eixir el Sol. 4. Planeta solar. Editat. 5. Títol britànic. Dóna, amb el verb dar. Barca bíblica. 6. Almeria. Es posaria bocaterra davant de l'ídol. 7. Metall preciós, al revés. Absurd decret balear del tractament integral de llengües que han hagut de retirar pel rebuig dels mestres, estudiants i pares. Capa ampla oriental d'amples mànigues. 8. Formant gra els cereals. Tes i rígid pel fred. 9. Remaren endarrere. Fora de joc en el futbol. 10. Escalfarà a Madrid. Gos mallorquí.

VERTICALS: 1. Formar ondes. Dos cents romans. 2. Estudi del sistema nerviós. 3. Equivocar-se. Moneda desapareguda de vint-i-cinc cèntims de pes-

seta. 4. Un rei francès. Fixaré la data. 5. Disjuntiva. Aliança Popular de franquistes. Fan l'apat de migdia. 6. La seua. Fent crits els gossos. 7. Finalitzar. El nitrogen. Àustria. 8. Fons d'un recipient. Artista del teatre. 9. Ordenarà una sèrie. El radi. 10. No autèntiques. 11. Soroll del tren en marxa. 12. Dona molt pietosa. Aviva el foc remenant-lo.

SOLUCIÓ A L'ENCREUAT NÚMERO 5.387 ►